

[Ib Thyregod.]

havde derfor ikke mulighed for at fremkomme med bemærkninger i den anledning. Men allerede dagen efter, den 9. december, var det jo, at mindretallet stillede sit forslag.

Gottschalck-Hansen: Jeg er i og for sig enig med hr. Diderichsen i, at der er talt nok om denne sag, men jeg tror, det har været meget gavnligt, at der har været talt så meget om den og været dette røre om den. Jeg tror, pressen har haft en stor betydning i denne sag, koordineret netop med den højtærede justitsminister. Jeg siger med vilje den højtærede justitsminister, og jeg mener, hvad jeg siger; det er forskellen på os. Mit ord står til troende. Jeg tror, at den højtærede minister virkelig har gjort en gavnlig og god indsats ved at give udtryk for betænkeligheder, hvis fyrværkeriet blev helt uden kontrol og ganske hæmningsløst.

Jeg vil gerne stille et enkelt spørgsmål til den højtærede justitsminister: har jeg ret, når jeg har opfattet det derhen, at justitsministeren under lovforslagets første behandling lod tingets medlemmer få det indtryk, at lovforslaget kunne gennemføres inden nytår, hvis der var flertal derfor i udvalget? Har jeg ret i den opfattelse, at ministeren har gjort det? Hvis det er tilfældet, må jeg stadig fastholde min beklagelse over, at den højtærede minister — sagt på en venlig måde — ikke har været forberedt nok eller vidst nok om selve denne sag, siden han bagefter kommer og siger, at det er uladsiggørligt, fordi lovkontoret siger, at det ikke kan lade sig gøre.

Nu er forholdet vel ikke det, at lovkontoret er sådan et overting, der bestemmer, hvad der kan lade sig gøre. Det er et teknisk apparat, man kan rådspørge, men lovene laves her, og det tempo, de skal vedtages i, bestemmes på dette sted. Jeg vil bede ministeren bekræfte eller afkræfte, om ministeren ikke gav os ret til at tro, at loven kunne gennemføres hurtigt, og at han var sindet at gennemføre den, hvis der var almindelig enighed derom.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen mener, hvad han siger. Det er jo ikke forbudt stadig væk at bruge betegnelsen det ærede medlem, og jeg skal da gerne nu sætte streg under og sige, at jeg mener det.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen spurgte mig, om jeg ved første behandling gav folketinget det indtryk, at lovforslaget kunne gennemføres med ikrafttrædelse inden den 1. januar. Det må jeg nok besvare bekræftende, selv om det eneste, man i så henseende kan holde sig til, er en udtalelse i fremsættelsen, hvori det hedder, at man i justitsministeriet mener, loven bør træde i kraft den 15. januar, men at man er rede til at forhandle om en tidligere ikrafttræden. Det kan naturligvis ikke forstås på anden måde. Men da jeg forberedte mig på lovforslagets første behandling, blev jeg efterhånden klar over, at det ville være meget, meget betænkeligt at lade loven træde i kraft før det i forslaget nævnte tidspunkt. Derfor gjorde jeg under førstebehandlingen nogle bemærkninger, som meget stærkt advarede imod en tidligere ikrafttræden. Jeg begrundede det bl. a. med — og det er i virkeligheden det stærkeste af mine argumenter; det er rigtigt, at jeg dengang ikke i detaljer vidste, hvilke vanskeligheder der ville være forbundet med en erstatningsordning, hvis principper man slet intet kendte til — at det altid er betænkeligt at gennemføre en lov, om hvilken man på forhånd ved, at man ikke kan påse dens overholdelse. Det er meget uheldigt, og det understregede jeg så stærkt, som jeg kunne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1-8, ændringsforslaget og § 9, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.